

AIGUA AMIGA

NÚMERO 49

Març 2024

SUMARI

"ARA FA 25 ANYS". Xavier Latorre	Pàg.2
"25 ANYS DE SEQUERES I AVINGUDES". Lorenzo Correa.....	Pàg. 3
PREMIS DE L'AIGUA 2024. VEREDICTE JURAT	Pàg. 4
"COMPTAR L'AIGUA PER A FER-NE UN ÚS SOSTENIBLE". Miquel Rovira	Pàg. 5
CAUDALES ECOLÓGICOS: LO QUE VA DE AYER A HOY. Lorenzo Correa	Pàg. 7
JORNADA "L'AIGUA EN EL MÓN MUNICIPAL. QUINA NOVA CULTURA DE L'AIGUA NECESSITEM ELS MUNICIPIS?"	Pàg. 11

ARA FA 25 ANYS

Xavier Latorre. President de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua

Ara fa 25 anys, quan una nit em trucava la Pilar Soriano per parlar amb mi d'algunes de les seves preocupacions sobre l'aigua a Catalunya, moltes d'elles compartides per mi, i em proposava que havíem de fer alguna cosa, sense concretar-ne massa en aquells moments.

Després de reflexionar una mica sobre el particular, poques setmanes més tard procedíem a la constitució de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, formada inicialment per un grup de persones amb la voluntat de treballar al voltant de la problemàtica general de l'aigua a Catalunya.

Volíem i volem fomentar hàbits de consum responsable en tots els àmbits del món de l'aigua a Catalunya, un concepte cada cop més rellevant com ho està demostrant la preocupant situació de sequera que estem patint.

Volíem i volem col·laborar amb la recerca de noves tecnologies que ens apropin a les exigències sempre creixents que el món actual ens reclama, cadascun dintre de les seves responsabilitats.

Volíem i volem incrementar el coneixement, per part dels nostres associats, de la realitat hidrològica i per això, sempre que hem pogut, hem organitzat **visites** a algunes de les infraestructures hidràuliques més importants de que disposem.

Volíem i volem fomentar els debats de les diferents problemàtiques que incideixen en el sector de l'aigua, des del convenciment profund de que, en aquest tema, com en tants d'altres, ningú no està en possessió de la veritat total i que aquesta s'hauria de configurar com el denominador comú de les diferents propostes. Fruit d'aquest convenciment han estat els més de 120 **debats i jornades tècniques** organitzades per la nostra Associació i també, de forma molt significativa, **els Congressos de l'Aigua a Catalunya**, en quina sisena edició (que tindrà lloc a la Ciutat de Vic els dies 18 i 19 de març de 2025) ja treballem intensament.

La primera activitat de l'Associació fou la instauració dels **Premis de l'Aigua**, destinats a guardonar totes aquelles activitats, iniciatives o trajectòries relacionades amb els principis que inspiraren la creació de la nostra Associació. Premis que ara arriben a la seva 25ena edició, el lliurament dels quals tindrà lloc el proper dia 21 de març a la Sala d'Actes El Vagó de l'Escola Industrial de Barcelona.

El procés, gens fàcil, d'obertura a la societat catalana ha intentat ser constant. L'any 2012 naixia "**Aigua Amiga**", publicació digital i de periodicitat trimestral, com a òrgan (també obert a aportacions exteriors) d'expressió de l'Associació, publicació que ara arriba al seu número 49.

Ho dèiem al principi: estem patint una de les sequeres més importants de la història de Catalunya. L'Associació ha redoblat els seus esforços per fer arribar a la ciutadania el conjunt de propostes per fer-hi front, l'element més important ha estat la formulació **del "Manifest per un Pacte Nacional per l'Aigua"**, al qual estem donant la màxima difusió.

I tot això ho hem fet i ho estem fent des del més important respecte a la nostra llibertat i a la nostra independència, conceptes ambdós que constitueixen el més rellevant actiu de la nostra Associació.

Ho hem fet durant 25 anys i ho farem (o ho faran els que vinguin) com a mínim, durant 25 anys més.

25 ANYS DE SEQUERES I AVINGUDES

Lorenzo Correa. Vicepresident de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua. Autor del projecte Futurodelagua.com

Cinc lustres d'incansable feina dels amics de l'aigua amiga
A vegades, esporugueix l'aigua quan esquitxa indòmita
els peus dels caminants al bel mig de la tempesta.
Bonica i furiosa, profitosa i trista,
grisenca i fecunda amb milers de gotes brillant als carrers.
Musical dringadera de la pluja, harmònica i melòdica.
Sovint, enyorant la pluja, amb la sequera dins de l'ànima,
Emocions amoïnades en cors opacs, com la terra eixuta i cremada
Res resta viu si hi ha sequera.
I els amics li diuen a l'aigua:
"Vine i fes-me de tot. Menys falta"

PREMIS DE L'AIGUA 2024

El Jurat dels Premis de l'Aigua 2024 (Edició 25 ena), integrat per:

- Sr. Aleix Coral. Director Projectes Enginyeria de Barcelona Regional
- Sr. Xavier Torret. Soci Director de BGEO Open Gis & Water Solutions
- Sr. Eduard Cot. Enginyer de Camins
- Sr. Francesc Roca. Gerent de Transparenta Cicle Integral de l'Aigua
- Sr. Braulio Moreno. Gerent de Sabemsa

S'ha reunit el dia 14 de febrer de 2024 i ha decidit l'atorgament dels guardons a:

- **Dr. MANUEL POCH ESPALLARGAS**, per la seva trajectòria professional
- **Sr. RAFAEL MONTSERRAT I BARTRA**, per la seva trajectòria professional
- **Sr. MANEL ISNARD BLANCHAR**, per la seva trajectòria professional
- **Dr. JESÚS CARRERA RAMIREZ**, per la seva trajectòria professional
- **AJUNTAMENT DEL VENDRELL**, per la renaturalització de la riera de La Bisbal i dels torrents del Lluc i del Cullaré
- **Sr. FRANCISCO GUTIÉRREZ FERRANDIZ**, per la seva trajectòria professional
- **ENS D'ABASTAMENT D'AIGUA TER-LLOBREGAT (ATL)**, pel seu programa educatiu "hidrosfera".

El lliurament dels Premis formarà part dels actes commemoratius del 25è aniversari de la constitució de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, que tindrà lloc el dia 21 de març de 2024, a les 18:00 hores, a la sala d'actes de l'Edifici El Vapor, de la Diputació de Barcelona, recinte de l'Escola Industrial, c/ Urgell, 187, de Barcelona.

COMPTAR L'AIGUA PER A FER-NE UN ÚS SOSTENIBLE

Miquel Rovira, director de l'Àrea de Sostenibilitat del centre tecnològic Eurecat

Es ben sabut que allò que no es mesura difícilment es pot millorar. La petjada ambiental determina l'impacte de productes, ja siguin béns o serveis, i organitzacions al llarg del seu cicle de vida, basant-se en mètodes d'avaluació consensuats a nivell internacional. L'aplicació d'aquesta metodologia fa possible identificar punts de millora i comunicar els resultats a parts interessades i consumidors. Es poden cobrir diferents impactes essent probablement el més conegut la petjada de carboni, que és un indicador de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle i que permet, per tant, establir i implementar estratègies de mitigació del canvi climàtic.

L'aigua no podia ser una excepció i existeixen varies aproximacions, com ara la petjada hídrica que fou introduïda el 2002 pel professor holandès Arjen Hoekstra, de la Universitat de Twente. La petjada hídrica mesura la quantitat d'aigua consumida directament i indirectament per a la producció dels béns i serveis al llarg de tota la cadena productiva. És promoguda per la xarxa WFN (*Water Footprint Network*) establerta l'any 2008.

La petjada hídrica és la suma de tres components:

- L'aigua verda, que prové de la pluja que s'emmagatzema al sòl i la zona de les arrels i que és evaporada, transpirada o incorporada per les plantes durant el seu creixement, rellevant en els productes agrícoles, hortícoles i forestals. No inclou l'aigua d'escorrentia ni tampoc la que es pugi infiltrar als aqüífers.
- L'aigua blava és la superficial i la subterrània, que s'incorpora en un bé o producte o evapora. L'agricultura de regadiu, la indústria i l'ús domèstic de l'aigua impliquen la utilització d'aigua blava.
- L'aigua grisa és l'aigua requerida per assimilar contaminants assolint determinats estàndards de qualitat, té en compte tant l'aigua abocada a través de canonades com també la de procedència indirecta com ara l'escorrentia, la lixiviació del sòl, de superfícies impermeables o altres fonts difuses. Dona una mesura de l'aigua contaminada per l'activitat antropogènica.

La petjada hídrica al món occidental està entre 1.500-10.000 l/dia per persona, una quantitat sorprenentment gran, tot i que, per suposat, es un valor que depèn de l'estil de vida, incloent la dieta, i de la zona geogràfica. A la taula següent, es proporcionen algunes dades d'articles que consumim i usem sovint. Són valors que poden variar en funció de la forma com es produeixen així com de la localització, però queda palès que altra vegada les xifres són molt més altes del que la ment humana normalment es capaç d'intuir i és que qualsevol procés o producte implica que hi ha molta aigua "amagada". També s'observa en els exemples mostrats un important pes de l'aigua verda per sobre la blava i la grisa.

Petjada hídrica de diferents productes, dades extretes de WFN

(https://www.waterfootprint.org/resources/interactive-tools/product-gallery/)

	Aigua Verda (%)	Aigua Blava (%)	Aigua Grisa (%)	Petjada Hídrica (l)
Ou-60 g	79	7	13	196
Taronja-150 g	72	20	9	80
Pizza margarita-150 g	64	21	15	140
Biodièsel de soja-1 l	95	3	2	11.397
Bossa de pell bovina-1 kg	93	4	4	17.093

La petjada hídrica es pot emprar també per proporcionar informació de l'aigua consumida en un territori, una conca, un aqüífer o una organització, per exemple. La metodologia està ben descrita a la literatura i l'Agència Catalana de l'Aigua a la seva web ha posat a disposició dels ciutadans una calculadora que en fa l'estimació un cop introduïdes dades de l'estil de vida de cada persona.

Els recursos hídrics i l'energia es troben enllaçades a través del conegut nexa aigua-energia. Per tant, és pertinent comentar el paral·lisme entre la petjada hídrica i la de carboni. Els dos conceptes tenen similituds i complementarietats, si bé mentre que les emissions de gasos d'efecte hivernacle en principi es poden compensar amb actuacions geogràficament llunyanes al punt d'emissió, no passa el mateix amb l'aigua, ja que l'impacte local del seu ús no hauria de ser compensat amb iniciatives a conques llunyanes.

Com qualsevol indicador creat per les persones, la petjada hídrica té les seves limitacions. Per exemple, no té en compte aspectes ambientals com ara el canvi climàtic, la degradació del sòl, la fragmentació d'habitats i tampoc permet fer anàlisis de risc en relació a l'accés a l'aigua. Existeixen altres paràmetres interessants, com la petjada d'aigua que en anglès rep un nom equivalent, *water footprint*, el que pot portar a confusió. És un concepte que es va introduir el 2024 en forma de ISO 14026 per la comunitat científica que treballa en Anàlisi de Cicle de Vida i que es caracteritza per contemplar altres impactes ambientals lligats a l'ús de l'aigua. Hi ha altres termes, com l'aigua virtual, el *Water Impact IndeX* (WiiX) o el *Water Stress Index* (WSI) entre altres, tots ells interessants i amb matisos que per limitacions d'espai no podem explicar, però que mereixen ser anomenats.

Però és evident que la petjada hídrica i els altres indicadors esmentats inviten a la reflexió. Si som capaços de "comptar" l'aigua, sens dubte haurem fet un primer pas cap al seu ús sostenible, però això només serà el punt de partida de tot un conjunt d'actuacions a emprendre que es basaran en gran mesura en el concepte d'economia circular, consistent en allargar el màxim la vida dels recursos. Al llarg del camí, la petjada hídrica ens acompanyarà i ens permetrà mesurar els guanys assolits.

Per saber-ne més

<https://www.waterfootprint.org/>

Hoekstra, A. Y., Chapagain, A. K., Aldaya, M. M., & Mekonnen, M. M. (2011). The water footprint assessment manual: Setting the global standard. London, UK: Earthscan

<https://agendadelaiagua.cat/calculadora-petjada-hidrica>

ISO (2014). ISO14046-Environmental management-Water footprint-Principles, requirements and guidelines. Geneva: International Organization for Standardization

CAUDALES ECOLÓGICOS: LO QUE VA DE AYER A HOY

Lorenzo Correa. Vicepresident de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua. Autor del projecte Futurodelagua.com

Desde el año 2018 ya es obligatoria, en el 50% de los cauces de las cuencas internas de Cataluña, la preservación de unos caudales ecológicos o mínimos, que no podrán ser derivables para ningún uso, exceptuando el abastecimiento de poblaciones. Esta medida se desprende de lo estipulado en la planificación hidrológica de esas cuencas. En 2023, no ha habido caudales ecológicos en los ríos debido a la pertinaz sequía.

Hace ya casi 25 años tuvimos la suerte de participar en la organización del primer acto público divulgativo **con dimensiones de Congreso**, que se organizó en ese ámbito hidrográfico. Por eso, podemos decir que por ahí empezó todo y que ahora se recogen los frutos de la siembra entonces efectuada, dando a conocer a la opinión pública y a la administración el "**estado del arte**" en aquella época a través de las ponencias, de las comunicaciones presentadas y de los vehementes debates emprendidos. Siempre y cuando no haya sequía, por supuesto.

Con la definición de **caudales ecológicos** en los ríos, se pretende que los cauces dispongan siempre (repetimos que excepto en períodos de extrema sequía), de un caudal constante que garantice el bienestar de los ecosistemas vinculados al espacio fluvial y que sea compatible con el resto de las concesiones a lo largo de todo el río, ya sean para usos domésticos, industriales, lúdicos o agrícolas.

No es un reto fácil de superar, pero la intención de quien lo plantea es abordar una implantación progresiva, para que desde 2020 fuera un hecho consumado. La dificultad estriba en que los ríos mediterráneos objeto de regulación legal, son en gran medida cauces sometidos a un estrés natural a causa de la variabilidad del clima, con sequías frecuentes y prolongadas, y a **otro estrés hídrico más "humano"**, provocado por la concentración del 90% de la población, con las industrias correspondientes, y por tanto de la demanda de agua, que depende de los dos ríos principales y en la proliferación desde el comienzo de la era industrial, a finales del siglo XIX, de colonias industriales en las zonas meandriiformes de los cursos medios.

Ellas derivaban toda el agua circulante, previo embalse, para mover los embarrados de los telares hasta que, una vez cerrada la industria textil, se convirtieron en minicentrales hidroeléctricas. Sus añejas

presas y azudes no estaban diseñados para dejar pasar agua ni peces hacia aguas abajo, sino para derivar toda el agua hacia la industria. La situación se convirtió en insostenible para una parte de la sociedad y para la vida en el espacio fluvial, afectado por **extensos tramos secos y sin vida** entre la derivación del agua a la central y el retorno al río una vez turbinada. Y obligó a los gestores del agua a legislar y planificar en el sentido indicado, con la inestimable ayuda de los principios de la **Directiva Marco del Agua** una vez traspuestos al ordenamiento jurídico español.

Cueste lo que cueste, que está costando, es una loable medida que pretende mejorar el estado ecológico de los ríos y por ello humanizarlos. Por lo anteriormente expuesto, casi todas las personas que se interesan por la gestión del agua han oído hablar y han leído mucho sobre los caudales ecológicos. Tan popular concepto ha rebasado el ámbito de los expertos y ha llegado a la sociedad con interpretaciones diversas, tanto positivas como negativas. Por eso es objeto de debate y por eso también conviene aclarar de donde viene para dotar de argumentos lo más sólidos posibles a los que pretendan intervenir en ese debate y en los que vengan, que no serán pocos.

La implantación de caudales ecológicos es una medida más que ayuda y complementa a muchas otras para alcanzar un "desarrollo sostenible", concepto definido por la Comisión Mundial de Medio Ambiente y Desarrollo, mediante el conocido como "Informe Brundtland para las Naciones Unidas", publicado en 1987.

Hace ya más de 35 años, este informe definía el **desarrollo sostenible** como aquel que cubre las necesidades del día a día sin menoscabo de que las futuras generaciones puedan satisfacer sus demandas y necesidades. Para ello debería desarrollarse un proceso de bonanza en lo social y en lo económico que repartiera solidariamente los beneficios entre todos los grupos interesados, respetando sus valores, construyendo un futuro de posibilidades de progreso, al que se llegara conservando los recursos naturales y la biodiversidad.

Se basa en cuatro pilares fundamentales, que son de total aplicación en ámbito de los caudales ecológicos.

- **Equilibrio ecológico**, para compatibilizar el desarrollo con el mantenimiento de los procesos ecológicos, la diversidad y los recursos biológicos.
- **Equilibrio social**, para lograr que el desarrollo refuerce el control de las personas sobre sus propias vidas, alimentando un saludable estado de su identidad comunitaria.
- **Equilibrio cultural**, para que el desarrollo sea compatible con la cultura y los valores de las personas involucradas.
- **Equilibrio económico** para garantizar un desarrollo económicamente eficiente y equitativo para las actuales y nuevas generaciones.

Si trasladamos estas consideraciones de partida al concepto de caudal ecológico, comprobaremos que una legislación consiga su implantación consensuada fomenta el **equilibrio ecológico** al tener como objetivo el uso sostenible, de la misma manera que un silvicultor no tala más árboles de los que va a

plantar. Respeta el **principio de responsabilidad**, obligando a “pagar” a quien contamina, pues generar menos energía por ausencia temporal de caudales es una forma de pagar por la “contaminación” que supone dejar un tramo de río seco. Incluye el **principio de precaución**, según el cual no hace falta esperar a disponer de datos de los daños posibles para implementar medidas correctoras. Y también recoge el **principio de solidaridad**, que permita superar el reajuste ecológico indiscriminado, obligando a restaurar en la parte que les corresponda, a su mejor estado a quienes más hayan contribuido a su deterioro.

Ya que el estado de un río refleja medida la calidad ambiental de un territorio, definir el caudal ecológico es indispensable para definir el estado del aprovechamiento social e industrial de un río generado por las derivaciones artificiales de caudal a las que se ve sometido a lo largo del tiempo y que varían enormemente el estado natural anterior a su explotación, aunque la otra cara de la moneda es siempre la provocación limitaciones en los aprovechamientos inherente a la definición de los caudales no derivables.

Además de saber de lo que se habla, hay que actuar con **sentido común, prudencia y mucho tino**, porque nos movemos entre dos extremos muy lejanos entre sí: la devolución al río de su estado prístino (más complicada cuando está regulado aguas arriba por grandes embalses modernos), lo que supone la denegación absoluta de permisos de explotación, o la permisión del libre uso de las derivaciones, con la consiguiente afección a la calidad del agua o la desaparición de caudal circulante.

En el año 1999 se celebró en Terrassa, **el I Congreso español de caudales ecológicos**. Destacamos aquí una parte de la ponencia presentada por Antoni Palau, en la que ya hace 20 años se hacía mención a los **requerimientos que deben contemplarse** al establecer el caudal ecológico a través de diversas variables:

- Habitabilidad: anchura y profundidad de la lámina de agua, estructura del substrato, etc. Es una variable de carácter físico.
- Calidad biótica: amplía el concepto de la habitabilidad al incorporar una componente biológica.
- Variabilidad: recoge las fluctuaciones naturales del río. Se consideran la variabilidad espacial, que manifiesta cómo un río está formado por diversos hábitats a lo largo de su curso, y la variabilidad temporal, donde juega un importante papel el estudio del hidrograma de caudales.
- Unicidad del ecosistema fluvial: el río en su conjunto está formado por diversos elementos que interaccionan; entre ellos encontramos el cauce, las riberas y la llanura de inundación. Asimismo, el flujo viene dado por un caudal líquido (agua y sustancias disueltas) y un caudal sólido (partículas en suspensión y arrastre: fragmentos de rocas, materia orgánica...). La ribera adopta una importante función de filtro, refugio, estabilización, etc. Por otro lado, el sistema subterráneo (acuífero) asociado al río ejerce una enorme influencia sobre su comportamiento.
- Sociabilidad: relación de los núcleos humanos de población con el río, núcleos dependientes y actuantes sobre el mismo, con la consecuente alteración que resulta de las actividades de uso: abastecimiento y riego, lúdico, energético, recogida y evacuación de aguas residuales, industrial, etc.

Dos años más tarde, el grupo de trabajo sobre estos caudales del **V Congreso Nacional de Medio Ambiente (Madrid, España, 2000)**, al que tuvimos el honor de pertenecer, concluyó lo siguiente:

- Solo la Administración Hidráulica, (estatal o autonómica, dependiendo de que las cuencas sean inter o intracomunitarias), es la responsable de fijar los caudales ecológicos, por tramos de río, en los correspondientes planes hidrológicos de cuenca, lo que supondrá una importante revisión de las concesiones existentes, y el pago de las correspondientes indemnizaciones. También se hace constar que la implantación de estos caudales por tramos exigirá un exhaustivo conocimiento de los cauces y la aplicación, en cada caso, del método de cálculo más apropiado a las características geomorfológicas, físicas, biológicas, hidrológicas e hidráulicas del mismo, ajustando en el tiempo los resultados iniciales mediante modelos ensayo-error, que permitirán definir el caudal ecológico con la máxima exactitud.
- Para la implantación de caudales, se considera necesario realizar un inventario previo de la biodiversidad y calidad biológica de las aguas por cuencas. Una vez implantado el caudal, hay que efectuar el control y seguimiento de los sistemas acuáticos y su biodiversidad, para comprobar su efectividad, actuaciones que suponen un elevado coste económico, cuyos instrumentos de financiación, aún no están definidos.
- El consenso entre todos los usuarios del río debe fijar claramente su diseño, repartir su gestión entre las partes, y establecer las reglas que garanticen el uso equitativo y sostenible del agua. El contrato de río es la mejor herramienta para conseguir hacer realidad el citado diseño

Ha pasado casi un cuarto de siglo y desde el 1 de junio de 2018, se comenzaron a **implantar estos caudales** en las cuencas internas de Cataluña. Para ello, ha habido que planificar y trabajar muy duro en el sentido que marcaban las conclusiones del Congreso antes citadas.

Se ha llegado al futuro, veinticinco años más tarde. Ahora comienza la ruta de otro **futuro** (siempre hay un futuro si seguimos vivos), y en su recorrido comprobaremos la dificultad de implantación, el grado de consenso, el coste económico de las medidas adoptadas y por adoptar e incluso la idoneidad de los caudales calculados para las diferentes estaciones del año.

Sirva a este artículo para recordar a algunos de los muchos que **iniciamos los trabajos** de divulgación pública y concienciación social para conseguir que las expectativas fueran realidad, de una forma desinteresada y alegre, impulsados por la juventud de la que disfrutábamos hace 20 años.

Y para poner de manifiesto que los estudios de caudales ecológicos son uno de los parámetros más importantes para relacionar la calidad ambiental con el desarrollo.

JORNADA "L'AIGUA EN EL MÓN MUNICIPAL. QUINA NOVA CULTURA DE L'AIGUA NECESSITEM ELS MUNICIPIS?"

El dia 26 de gener de 2024 es va celebrar aquesta jornada, organitzada per l'**Ajuntament de Canyelles**, a l'Espai Romanguer de Canyelles.

La presentació va anar a càrrec de l'alcalde **Rosa Huguet** i de la presidenta del Consell Comarcal del Garraf, **Mònica Gallardo**. La Sra. Huguet va manifestar la seva preocupació per les sancions que està aplicant l'ACA als municipis i va posar en entredit la seva inoportunitat i legalitat

En la xerrada inaugural, **Ignasi Servià**, enginyer agrònom amb blog en el portal iAigua, va informar als assistents sobre la situació actual de l'estat de la sequera a Catalunya, aportant dades actualitzades del nivell dels embassaments de les conques internes de Catalunya i informant del que es preveu al Pla de Sequera en quant a dades d'entrada en situació d'emergència als municipis, com es el cas de Canyelles, adherits a la xarxa ATL.

Va posar de manifest la excepcionalitat d'aquest episodi de sequera en comparació amb altres anteriors i en les mesures planificades per l'ACA per minvar els efectes desfavorables en properes sequeres.

Tot seguit va tenir lloc una taula rodona amb **Armand Lacorte**, president de l'Associació d'Abastament d'Aigua; **Jordi Codina**, advocat especialitzat en Dret d'Aigües; i **Lorenzo Correa**, vicepresident de l'Associació d'Amics de l'Aigua, moderada pel periodista Eric López.

Codina fent esment al tema de les sancions, va indicar que per ell són de dubtosa legalitat i va recomanar als ajuntaments que dialoguin amb l'ACA per arribar a una solució diferent del pagament, ja que està convençut de que els ajuntaments guanyaran tots els recursos que presentin. Per la seva part, el regidor de medi de Cubelles va manifestar que per ell el millor seria que en cas de sanció, l'Ajuntament en comptes de pagar a l'ACA, destinés l'import de la multa a la millora de les xarxes municipals d'abastament i sanejament

Lacorte va estar d'acords amb aquesta opinió, doncs creu que l'estat financer de l'ACA és molt sanejat i no necessita aquests diners. També va manifestar que el debat de l'aigua en l'àmbit local està molt polititzat i que cal despolititzar la discussió i aplicar sense por unes tarifes que, tal com fixa la DMA, han de satisfer totes les despeses relacionades amb les inversions, la gestió i el manteniment de les xarxes municipals.

Codina recomana realitzar auditories internes per conèixer l'estat de les fuites de les conduccions, si tots els aprofitaments municipals disposen de concessió i, sobre tot, en cas de gestió mixta, col·laborar amb la companyia a demés de vigilar el que fa.

Correa va aportar la visió de l'ACAA, resumida en la seva recent publicació "Propostes davant situació pre-emergència per sequera a Catalunya", incidint en la conveniència de restaurar i aprofitar captacions d'aigües subterrànies i incorporar la recàrrega artificial de determinats aquífers en explotació intensiva amb aigua regenerada, per ser captats i tractats posteriorment per assolir la qualitat adequada pels usos que requereixi la demanda local. També incrementar la reutilització d'aigua regenerada, tenint en compte les seves limitacions i fent menció específica a la solució de la interconnexió entre conques en sentit bidireccional, de forma que es puguin atendre les necessitats hidrològiques d'ambdues conques en cas de necessitat, que estacionalment poden ser molt diferents. Aquesta va ser l'única menció als transvasaments que es va fer en tota la jornada.

Finalitzada la taula rodona va intervenir **David Vila**, director de l'Ens d'Abastament d'Aigua Ter-Llobregat, presentant la seva empresa i posant de manifest les contradiccions que actualment alberga el model de país. Com exemple, va comparar la dotació del Canal d'Urgell, 10.000 m³ /ha amb la del Canal Segarra-Garrigues, 4.000 m³ /ha. També va fer referència al model de gestió ramadera, fonamentada en l'engreix de bestiar, indicant que si es redueix, com està estipulat, a la meitat el consum d'aigua en el sector, caldria deixar d'importar porcs.

Va indicar que cada m³ d'aigua dessalinitzada consumeix 3,5 kW/h. Per aquest motiu ATL amb una despesa de 300 GW/any és ja el segon consumidor d'electricitat a Catalunya per sota de Renfe i per sobre de FCG. La conclusió és que cal preparar-se per assumir un augment important de tarifes, ja que segons ell, la regeneració i la dessalinització han vingut per quedar-se

Va tancar l'acte, president de la FMC. La seva intervenció va tenir un matís molt polític, fent esment a la situació de crisi de sequera actual en la qual no cal buscar culpables i en la necessitat de crear un cercle virtuos que porti a un "Pacte sobre el cicle de l'aigua" en el qual s'impliquin el Parlament de Catalunya i el món local, ja que tots són parts de la solució.

